

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ЧЕТВЪРТО ОТДЕЛЕНИЕ

ПОПНИКОЛОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 30388/02)

РЕШЕНИЕ
(справедливо обезщетение)

СТРАСБУРГ

11 октомври 2011 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

11/01/2012 г.

*Решението е окончателно съгласно член 44 § 2 от Конвенцията.
Може да претърпи редакционни промени.*

По делото на **Попников срещу България**,

Европейският съд по правата на човека (Четвърто отделение), заседаващ като камера в състав:

Никола Браца (Nicolas Bratza), *председател*,

Лех Гарлицки (Lech Garlicki)

Лиляна Мийович (Ljiljana Mijović),

Пейви Хирвеле (Päivi Hirvelä),

Леди Бианку (Ledi Bianku),

Здравка Калайджиева,

Небойша Вучинич (Nebojša Vučinić), *съдии*,

и Лорънс Ърли (Lawrence Early), *секретар на Отделението*,

след проведено закрито заседание на 20 септември 2011 г.,

постанови следното решение, прието на същата дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 30388/02) срещу Република България, подадена пред Съда на 2 февруари 2002 г. на основание член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък “Конвенцията”) от българския гражданин г-н Димитър Николов Попников, роден през 1955 г. и живущ в град Варна (наричан по-нататък “жалбоподател”). Жалбоподателят се оплаква в лично качество и като едноличен търговец „ДИНИПО-666-Димитър Николов Попников“, регистриран през 1992 г. във Варна (наричан по-нататък „едноличния търговец“).

2. С решение, постановено на 25 март 2010 г. (наричано по-нататък „основното решение“), Съдът се произнася, че е налице нарушение на имплицитно съдържащото се в член 6 § 1 право на жалбоподателя да бъде изпълнено постановено в негова полза окончателно съдебно решение. Съдът постановява също, че е налице нарушение на член 1 от Протокол № 1, тъй като без законна причина държавата не е изпълнила задължението си, постановено с окончателно съдебно решение, да продаде на жалбоподателя съответния производствен обект на преференциална цена.

3. Тъй като все още няма готовност за решение по приложението на член 41 от Конвенцията, Съдът решава делото по същество, но не се произнася по справедливото обезщетение, а приканва правителството и жалбоподателя да представят в двумесечен срок писмените си становища по въпроса и по-конкретно да уведомят Съда за евентуално постигнато споразумение.

4. Жалбоподателят и правителството са депозирали становища.

ПРАВОТО

5. Член 41 от Конвенцията предвижда:

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

A. Вреди

1. Имуществени вреди

6. Жалбоподателят претендира 822 250 евро за имуществени вреди. Доколкото може да се разбере от неясните му становища, тази сума съответства на пазарната стойност на съответната част от построен през 2007 г. търговски център върху мястото, където се е намирал процесният производствен обект, който жалбоподателят имал право да закупи. Исковата претенция не е подкрепена с доказателства.

7. Правителството изтъква, че присъденото от Съда обезщетение не бива да надвишава действително произтичащите от установеното нарушение преки и непосредствени вреди. Според правителството предложеният от жалбоподателя метод за изчисляване на имуществените вреди е спекулативен и нереалистичен.

8. Съдът отбелязва, че горепосочената сума не е подкрепена с доказателства и е спекулативна. Освен това няма гаранции дали жалбоподателят е щял в крайна сметка да закупи въпросния имот, дори ако държавата бе изпълнила задължението си да му го продаде.

9. Съдът счита обаче, че жалбоподателят със сигурност е претърпял материална вреда – загуба на шанс, в резултат от незаконния отказ на държавните органи да изпълнят задължението си да му продадат на специална преференциална цена производствения обект, на който бил наемател и имал право да закупи. Правителството очевидно не оспорва, че е настъпила известна имуществена вреда, но възразява срещу претендираната сума и метода на изчисление.

10. Подобно на други дела, по които е трудно да се определи с точност количественото измерение на материална вреда като загубата на шанс (вж. решенията по делата *Спорунг и Льонрот срещу Швеция* (*Sporrong and Lönnroth v. Sweden*) (член 50), 18 декември 1984 г., §§ 27 – 32, серия A № 88; *Силдедзис срещу Полша* (*Sildedzis v. Poland*), № 45214/99, § 58, 24 май 2005 г.; *Кирилова и други срещу България* (справедливо обезщетение), №№ 42908/98, 44038/98, 44816/98 и 7319/02, § 33, 14 юни 2007 г. и *Найденев срещу България*, № 17353/03, § 96, 26 ноември 2009 г.), Съдът е длъжен да направи цялостна оценка, като вземе предвид всички относими фактори.

11. Като отбелязва по-специално, че производственият обект, който жалбоподателят е имал право да закупи, очевидно не е надхвърлял 400 кв. м и през съответния период е бил подходящ за пренавиване и ремонт на електродвигатели, Съдът намира за уместно да присъди 5 000 евро за загуба на шанс.

2. Неимуществени вреди

12. Жалбоподателят претендира 102 200 евро, като посочва, че е претърпял особено големи страдания в резултат от нарушенията на правата му и поради това здравословното му състояние се е влошило.

13. Правителството счита, че исковата претенция е прекомерна и че присъденото обезщетение не следва да надвишава присъдените суми по делото *Кирилова и други срещу България* (справедливо обезщетение), №№ 42908/98, 44038/98, 44816/98 и 7319/02, § 33, 14 юни 2007 г.). По това дело всеки жалбоподател е получил 2 000 евро за неимуществени вреди (общо 4 000 евро).

14. Съдът счита, че в резултат от нарушенията на правата му жалбоподателят безсъмнено е изпитвал тревожност, напрежение и отчаяние. Решавайки по справедливост, Съдът присъжда 3 000 евро на това основание.

Б. Разноски

15. Жалбоподателят претендира 51 100 евро за всички процесуални разходи, направени в производствата пред националните съдилища и по представянето му пред Съда. Не е представил доказателствени документи.

16. Правителството изтъква, че исковата претенция следва да се отхвърли като неясна и неподкрепена с доказателства.

17. Съдът припомня, че разходите и разноските подлежат на възстановяване единствено доколкото са действително и необходимо извършени от жалбоподателя и са в разумен размер. Освен това член 60 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда задължава жалбоподателя да представи подробен списък на всички искиви претенции ведно със съответните доказателствени документи, като в противен случай Съдът може да отхвърли всички претенции (вж. наред с други източници решението по дело *Паксас срещу Литва* (*Paksas v. Lithuania*) [ГК], № 34932/04, § 122, 6 януари 2011 г.).

18. В настоящия случай, като установи, че жалбоподателят не е представил документи в подкрепа на исковите си претенции, Съдът решава да ги отхвърли изцяло.

В. Лихва за забава

19. Съдът счита за целесъобразно лихвата за забава да се изчислява на основата на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка с добавени три процентни пункта.

ПОРАДИ ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО:

1. Постановява

(а) ответната държава да заплати на жалбоподателя в тримесечен срок от влизането в сила на решението съгласно член 44 § 2 от Конвенцията за имуществени и неимуществени вреди € 8 000 (осем хиляди евро) в легова равностойност по курса към датата на изплащането, плюс евентуално платимите налози;

(б) след изтичане на горепосочения тримесечен срок до извършване на разплащането върху горните суми се дължи проста лихва в размер, равен на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка за периода на забава, плюс три процентни пункта;

2. Отхвърля останалата част от иска на жалбоподателя за справедливо обезщетение.

Изготвено на английски език и оповестено в писмен вид на 11 октомври 2011 г. в съответствие с член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Лорънс Ърли
Секретар на Отделението

Никола Браца
Председател